

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem. ve věci

žalobce: **J. M.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
Odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2014, č. j. 4824/DS/2014,
JID: 153459/2014/KUUK/Bal,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5. 11. 2014, č. j. 4824/DS/2014, JID: 153459/2014/KUUK/Bal, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 6. 2014, č. j. MULNCJ 47962/2014,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sp. zn. MULN/13993/1480/2013/OS-PD/DR, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 23. 11. 2013 v 10:01 hodin na silnici I/7, obchvat Sulec, při řízení osobního vozidla tov. zn. Jeep Cherokee, r. z. „X“, porušil v rozporu s ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, nejvyšší povolenou rychlost vozidla mimo obec, když v úseku, kde byla dopravní značkou snížena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h, rychlost překročil o 60 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 140 km/h.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v krácení jeho práva na spravedlivý proces, neboť při ústním jednání navrhl provedení dalších důkazů, a ačkoliv tyto byly provedeny na dalším nařízeném ústním jednání, žalobce nebyl k nařízenému ústnímu jednání předvolán. K tomu žalobce doplnil, že dne 12. 2. 2014 ve svém podání požádal správní orgán o doručování písemností na elektronickou adresu „X“, avšak předvolání nebylo jeho zástupci ve správním řízení doručeno a nemohl tak aktivně chránit jeho práva.
3. Žalobce dále namítl, že mu též nebylo doručeno rozhodnutí ve věci, neboť mu bylo doručeno osobně, a nikoliv prostřednictvím jím zvoleného zástupce pro správní řízení. K tomu žalobce podotkl, že zástupci pro správní řízení nebylo rozhodnutí doručeno ani prostřednictvím pošty, neboť zásilka nebyla správním orgánem zasílána doporučeně a cestou se patrně ztratila. Žalobce tak nemohl v odvolacím řízení argumentovat, a proto jeho zástupce pro správní řízení podal odvolání do neznámého rozhodnutí, přičemž správní orgán I. stupně upozornil na skutečnost, že dosud nemá rozhodnutí k dispozici. Nicméně ani výzva k odstranění vad podání odvolání ani rozhodnutí odvolacího orgánu mu nebylo doručeno. Podle žalobce žalovaný pochybil, když jej nepředvolal k ústnímu jednání, nevyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, nedoručil mu rozhodnutí a nevyzval jej k doplnění odvolání. V této souvislosti žalobce připomněl závěr č. 86 zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009.
4. Závěrem žalobce namítl, že mu bylo rozhodnutí doručeno po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty, neboť zástupci žalobce pro správní řízení bylo rozhodnutí doručeno až dne 12. 12. 2014, kdy mu jej doručil sám žalobce. Tento den je podle žalobce nutné považovat za den doručení napadeného rozhodnutí, neboť v tento den se s napadeným rozhodnutím zástupce žalobce pro správní řízení fakticky seznámil. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163.
5. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že se lze důvodně domnívat, že pan S. (zástupce žalobce ve správním řízení) používá doručování jako hlavní taktiku, kterou se snaží hatit přestupková řízení, když žádá o doručování na jím uváděné elektronické adresy, ale doručení nepotvrzuje zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, ačkoliv tímto podpisem disponuje, neboť jeho vlastní podání tímto podpisem opatřuje. V souladu s poslední větou ust. § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) tak musí správní orgán doručovat písemnosti na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

adresu trvalého pobytu zástupce žalobce (pro správní řízení), kde si však zástupce žalobce doručované písemnosti nevyzvedává. Žalovaný poukázal na smysl elektronického doručování písemností, a to urychlení řízení. K tomu žalovaný poznamenal, že zástupce žalobce nemá zájem na urychlení řízení, neboť při doručování zástupci žalobce (pro správní řízení) na jím ve správním řízení uváděné adresy „X“ a „X“ nepotvrzuje doručení písemností zákonem určeným způsobem. Žalovaný se domnívá, že nemůže jít k jeho tíži, pokud zástupce žalobce úmyslně problematizuje doručování své osobě.

7. Námitku žalobce ohledně krácení jeho práva na spravedlivý proces má žalovaný za neopodstatněnou, neboť veškerá předvolání k ústnímu jednání byla též doručována i přímo žalobci, který si vždy doručované písemnosti vyzvedl, avšak nijak neprojevil zájem uplatnit svá práva. Argumentaci žalobce ust. § 34 odst. 2 správního řádu považuje žalovaný za účelovou, neboť žalobce sám věděl o ústním jednání, mohl se ho osobně účastnit a klást svědkům otázky.
8. K možné ztrátě písemnosti žalovaný uvedl, že doručované rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dle doručky založené ve správním spise doručeno fikcí dne 11. 7. 2014 a dne 14. 7. 2014 vloženo do domovní schránky zástupce žalobce pro správní řízení. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce sám potvrzuje, že mu bylo rozhodnutí doručeno a z těchto důvodů má žalovaný za to, že zástupce žalobce pro správní řízení se mohl s rozhodnutím správního orgánu I. stupně seznámit a být v odvolacím řízení aktivní.
9. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce pro správní řízení doručováno nejprve na jím uvedenou elektronickou adresu, ale protože doručení nebylo potvrzeno, bylo mu rozhodnutí též zasláno jako listovní zásilka na adresu trvalého bydliště, přičemž uloženou zásilku si nevyzvedl. K výzvě doplnění odvolání žalovaný uvedl, že písemnost byla rovněž doručována na adresu trvalého bydliště zástupce žalobce pro správní řízení, písemnost jím nebyla vyzvednuta, doručena tedy byla fikcí, a proto byla vložena do jeho domovní schránky.
10. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno po uplynutí zákonem stanovené roční lhůty, žalovaný uvedl, že zástupci žalobce pro správní řízení bylo napadené rozhodnutí doručeno fikcí, a to dne 21. 11. 2014. Tímto dnem bylo ukončeno řízení o přestupku a k zániku přestupku spáchaného dne 23. 11. 2013 tak promlčením nedošlo.
11. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. K jednání soudu se právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil. Pověřený pracovník žalovaného při jednání odkázal na obsah písemného vyjádření k podané žalobě a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu vyplývá, že oznámením zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 15. 1. 2014 bylo ze strany správního orgánu I. stupně na základě informací uvedených v úředním záznamu vyhotoveném Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Ústeckého kraje, Územním odborem Louny, Dopravním inspektorátem (dále jen „policie“), dne 5. 12. 2013 zahájeno přestupkové řízení proti žalobci pro podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro shora vymezené jednání, jímž měl překročit nejvyšší povolenou rychlost mimo obec. Přílohou úředního záznamu bylo i potvrzení Autorizovaného metrologického střediska Českého metrologického institutu se sídlem Okružní 31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru MicroDigiCam, silničního laserového rychloměru, použitého v rámci měření a rovněž fotografická dokumentace přestupku.
16. Ze správního spisu soud dále zjistil, že oznámení a předvolání na den 3. 2. 2014 bylo žalobci doručeno dne 20. 1. 2014. Správnímu orgánu byla následně doručena plná moc udělená K. S. Zástupce žalobce pro správní řízení v plné moci ze dne 29. 1. 2014 požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“. Při ústním jednání byl žalobce řádně poučen a byly mu předloženy podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalobce pro správní řízení uvedl, že se k přestupku vyjádří do 10 dnů. Ve vyjádření ze dne 12. 2. 2014, které bylo digitálně podepsáno, zástupce žalobce pro správní řízení zpochybnil změřenou rychlost vozidla, vyjádřil pochyby ohledně pořízené fotografie, která má zachycovat měřené vozidlo, poukázal na to, že rychlost vozidel je měřena na nebezpečném úseku silnice, vyjádřil domněnku, že předložené důkazy jsou získány v rozporu se zákonem a následně ve svém podání požádal o doručování na e-mailovou adresu „X“. Předvolání k ústnímu jednání na den 3. 4. 2014, při němž měl být vyslechnut nstržm. M. K., bylo správním orgánem I. stupně doručováno zástupci žalobce pro správní řízení i žalobci samému, přičemž žalobci bylo předvolání doručeno dne 24. 3. 2014, kdy si jej osobně vyzvedl u poštovního doručovatele, a zástupci žalobce pro správní řízení bylo předvolání doručeno dne 24. 3. 2014 fikcí.
17. Dne 21. 3. 2014 byl správní spis doplněn o osvědčení pprap. L. M. o absolvování odborné přípravy pro užívání laserových silničních rychloměrů MicroDigiCam LTI.
18. Z protokolu o výpovědi svědka ze dne 3. 4. 2014 – policisty, jenž byl v hlídce, která měření rychlosti žalobce prováděla – bylo zjištěno, že nstržm. M. K. se vyjadřoval k předmětnému přestupku dle uvedených námitek zástupce žalobce pro správní řízení v podání ze dne 12. 2. 2014, neboť zástupce žalobce pro správní řízení ani žalobce sám nebyli výsledku přítomni. Svědek objasnil, že měřené vozidlo je zachyceno současně s vyhodnocením měřené rychlosti, což je okamžik v řádech milisekund. Snímek je na displeji zobrazen během 1 – 2 sekund, nicméně vyhotovení fotografie nemá vliv na vyhodnocení změřené rychlosti. K tomu doplnil, že systém radaru MicroDigiCam je nastaven tak, že pokud by bylo měření nesprávné, snímek (s nímž jsou automaticky ukládány tyto údaje: datum, čas, okamžitá rychlost, směr vozidla, vzdálenost, číslo snímku a výrobní číslo zařízení) by se vůbec neuložil. Zároveň vyloučil, že by na snímku bylo zachyceno jiné než měřené vozidlo. V době měření žádné jiné vozidlo po silnici ani nejelo. Při jednotlivých měřeních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se vzdálenost neupravuje. Pokud by rychlost závěrky byla příliš dlouhá, pohybující se objekt by byl zcela rozmazán. V daném případě je však snímek relativně ostrý. Měřená vzdálenost nemá vliv na výsledek měření. Při archivaci snímku do PC se dá pouze doplnit registrační značka, druh a typ vozidla, případně další údaje do kolonky poznámek. Automaticky zaznamenané údaje se nedají změnit. Ke snímku doloženým zástupcem žalobce uvedl, že se jedná o totožné místo, nicméně se tam změnilo značení. Vozidla jsou policisty stavěna v jízdním pruhu, který není v současné době zprůjezdněn.

19. Předvolání na den 19. 5. 2014 bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2014, kdy si jej osobně vyzvedl u poštovního doručovatele, a zástupci žalobce pro správní řízení bylo totéž předvolání doručeno fikcí dne 5. 5. 2014, neboť odeslané předvolání na adresu „X“ nebylo zástupcem žalobce pro správní řízení potvrzeno.
20. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 6. 2014, č. j. MULNCJ 47962/2014, sp. zn. MULN/13993/1480/2013/OS-PD/DR, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s ust. § 18 odst. 3 zákona porušil zákonem nejvyšší povolenou rychlost mimo obec. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno zástupci žalobce pro správní řízení fikcí dne 11. 7. 2014, přičemž do jeho domovní schránky bylo vloženo dne 14. 7. 2014. Žalobci osobně bylo rozhodnutí doručeno dne 7. 7. 2014, kdy si jej vyzvedl u poštovního doručovatele.
21. Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce pro správní řízení blanketní odvolání, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno přímo žalobci. Žalovaný z úřední činnosti vydal dne 18. 7. 2014 usnesení o opravení zřejmě nesprávnosti. Usnesení o opravení zřejmě nesprávnosti a výzva k doplnění odvolání byly zástupci žalobce pro správní řízení doručeny fikcí dne 4. 8. 2014, přičemž písemnosti mu byly dne 5. 8. 2014 vloženy do domovní schránky.
22. Protože žalobce již své odvolání dále nedoplnil, žalovaný bez dalšího vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalobou napadené rozhodnutí bylo nejprve zástupci žalobce pro správní řízení doručováno na adresu „X“, nicméně žalovaný nedostal zpět oznámení o doručení, a proto bylo žalobou napadené rozhodnutí prostřednictvím poštovního doručovatele doručeno zástupci žalobce pro správní řízení. K doručení žalobou napadeného rozhodnutí došlo dne 21. 11. 2014 fikcí a následně bylo žalobou napadené rozhodnutí zmocněnci žalobce dne 24. 11. 2014 vloženo do domovní schránky. Žalobci osobně bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno dne 12. 11. 2014, kdy si jej vyzvedl u poštovního doručovatele.
23. Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.
24. Dle ust. § 19 odst. 8 věty druhé a třetí správního řádu platí, že v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.
26. Soud se nejprve zabýval problematikou doručování písemností v řízení před správními orgány obou stupňů.
27. Problematikou doručování, a to zejména s přihlédnutím k zasílání písemností na účastníkem či jeho zástupcem zvolenou elektronickou adresu, se již krajský soud opakovaně zabýval, přičemž rozsáhlou judikaturu k uvedenému tématu věnoval i Nejvyšší správní soud.
28. Žalobce v žalobě namítal, že pokud jím zvolený zástupce pro správní řízení požádal o doručování na elektronickou adresu, byly správní orgány povinny takovéto žádosti vyhovět a veškeré písemnosti doručovat jím zvolenému zástupci pro správní řízení jeho zvoleným způsobem, přičemž přímo žalobci neměly žádné písemnosti adresovat. Tento uvedený názor je nicméně nepřesný.
29. Jak v této souvislosti uvádí odborná literatura, správní orgán doručuje na adresu pro doručování či na elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, jestliže o to účastník řízení požádá, zejména pokud to může přispět k urychlení řízení. Podmínkou ovšem je, aby to nevyplývalo z zákona nebo povahy věci. Správní orgán nemusí vždy vyhovět jakémukoli požadavku účastníka řízení ve věci adresy pro doručování, bude nicméně zvažovat, zda doručování na adresu, kterou účastník sdělil, nepovede k průtahům v řízení. Pokud ale doručování na adresu pro doručování, kterou účastník řízení sdělil, nevyklučuje zákon ani povaha věci, a současně je-li zřejmé, že může přispět k urychlení řízení, měl by správní orgán požadavku účastníka řízení vyhovět, a to i s ohledem na zásadu veřejné správy jako služby uvedené v ust. § 4 odst. 1 správního řádu, který mimo jiné stanoví, že správní orgán má dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc (srov. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 108 – 124*).
30. Z uvedeného plyne, že obecně by správní orgán žádosti účastníka o doručování na elektronickou adresu vyhovět měl, pakliže ovšem nedojde k závěru o nemožnosti (zejména technického rázu) či nevhodnosti žádosti z hlediska urychlení řízení. V případě negativního stanoviska je nicméně povinen o nevyhovění účastníka či jeho zástupce informovat – to se pojí se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování vymezenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Obdobný názor přitom zaujímá i Nejvyšší správní soud, jenž např. ve svém rozsudku ze dne 25. 8. 2016, č. j. 8 As 16/2016 – 36 (dostupném na www.nssoud.cz), konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, zda účastníkem požadovaný způsob doručení na elektronickou adresu přispěje k urychlení řízení; pokud správní orgán dospěje k závěru, že tomu tak není, a neshledá ani jiné důvody, které by tento způsob doručování opodstatnily, je oprávněn účastníkovi nedoručovat písemnosti na požadovanou elektronickou adresu. Je však povinen to účastníkovi sdělit včetně důvodů tohoto postupu.
31. Žalobce se tedy mýlí, pokud se domnívá, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu účastníka a jeho zástupce je prakticky bezvýhradná. Je totiž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

evidentní, že správní orgány mají buď žádosti vyhovět, anebo účastníku sdělit, z jakých důvodů tak není možné učinit. Jak nicméně vyplynulo ze správního spisu (byť to ani jedna ze stran ve svých podáních nezmiňuje), správní orgán I. stupně evidentně neúčelnost elektronického doručování na zástupcem žalobce (pro správní řízení) zvolenou adresu shledal, neboť první písemnost, kterou zástupci žalobce pro správní řízení doručoval, tj. předvolání k ústnímu jednání na den 3. 4. 2014, zaslal dne 12. 3. 2014 rovnou zástupci žalobce pro správní řízení, tak i žalobci samému, přičemž oběma bylo předvolání doručeno dne 24. 3. 2014, kdy si jej žalobce osobně vyzvedl u poštovního doručovatele, a zástupci žalobce pro správní řízení bylo předvolání doručeno dne 24. 3. 2014 fikcí. Správní orgán I. stupně se ani nepokusil zástupci žalobce pro správní řízení doručovat prostřednictvím jím zvolené elektronické adresy „X“, kterou uvedl jako adresu pro doručování až ve svém podání ze dne 12. 2. 2014, ani na adresu „X“, kterou uvedl v plné moci.

32. Správní orgán I. stupně nicméně přehlédl, že zástupce žalobce pro správní řízení nevyrozuměl o skutečnosti, že jím požadovaný způsob doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení. Z uvedeného důvodu se soud musel zabývat posouzením, zda toto pochybení mohlo mít vliv na porušení procesních práv žalobce.
33. Soud úvodem konstatuje, že obdobnou procesní situací ohledně doručování již řešil např. v řízeních vedených pod sp. zn. 42 A 19/2014, sp. zn. 42 A 22/2014, sp. zn. 42 A 29/2014, sp. zn. 75 A 19/2014 aj., a je mu tedy z jeho úřední činnosti známo, že účastníky ve všech těchto projednávaných správních řízeních zvolený zmocněnec, pan K. S., doručování často problematizuje, když např. používá taktiku opakovaných změn elektronických adres či záměrně za účelem „zmatení“ správních orgánů požaduje doručování na elektronické adresy obsahující diakritiku. Správnímu orgánu tak nemohou a ani nejsou tyto praktiky uvedeného zmocněnce neznámé.
34. V této souvislosti soud dále vycházel z judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 – 45 (dostupném na www.nssoud.cz), v němž vyslovil myšlenku, že k institutu doručování je třeba přistupovat s „maximální mírou racionality“. Je to tedy především účastník řízení, kdo nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a kdo musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70, dostupný na www.nssoud.cz). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, musí dle dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38 (dostupného na www.nssoud.cz), počítat s rizikem nedoručení datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Problematicnost doručování na elektronickou adresu pak ještě o to více prohlubuje situace, kdy účastník požádá o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN (pozn. soudu – Internationalized Domain Names, tedy adres s diakritickými znaménky), kde je riziko špatného přepisu o to vyšší – zvláště pak u účastníků, kde použítá adresa svádí k dojmům, že se jedná toliko o písarskou chybu a správně by měla být zapsána bez diakritiky. Kreativní účastník by navíc mohl dle Nejvyššího správního soudu použít i takovou elektronickou adresu, z níž není její správný zápis seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „<http://www.google.cz>“ a „<http://www.google.cz>“, kde pouhým okem není patrné, že znak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Z uvedeného proto dle názoru zdejšího soudu plyne, že nelze primárně správnímu orgánu I. stupně vyčítat, že přistoupil k doručování veškerých písemností zástupci žalobce pro správní řízení v písemné podobě na adresu jeho trvalého pobytu a pouze v případě v pořadí třetího předvolání, tj. na den 19. 5. 2014, zástupci žalobce pro správní řízení též předvolání doručoval i na adresu „X“, ač zmocněnec v podání ze dne 12. 2. 2014 požádal o doručování na adresu „X“, a zároveň písemnosti též zasílal přímo žalobci, aby se ujistil, že je o všech úkonech a postupu správního orgánu ve správním řízení obeznámen.
36. Za situace, kdy správnímu orgánu zástupce žalobce pro správní řízení řádně nepotvrzoval doručování písemností na jím zvolenou elektronickou adresu, jak je ostatně i samotnému soudu známo z předchozích zkušeností se zvoleným zmocněncem, ačkoliv je správnímu orgánu i soudu známo, že zástupce žalobce pro správní řízení disponuje platným elektronickým podpisem, kterým opatřuje svá elektronická podání, nelze postup žalovaného striktně považovat za absolutně nesprávný. Tyto a další shora zmíněné obdobné procesní taktiky jmenovaného v dalších přestupkových řízeních, nelze podle soudu označit jinak, než za zcela účelové a sloužící toliko k umělému vytvoření vady v doručování. Přestože tedy správní orgán I. stupně zástupce žalobce pro správní řízení nevyrozuměl o tom, že mu nebude doručovat jím požadovaným způsobem, neboť by to nepřispělo k urychlení řízení, nelze jeho vadný postup označit za natolik zásadní, aby vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí, pakliže ze správního spisu vyplynulo, že veškeré písemnosti byly zmocněnci doručovány i na adresu jeho trvalého pobytu, jak by ostatně muselo být doručeno i příslušné vyrozumění, a zároveň byl obesílán i sám žalobce. Tím správní orgán I. stupně splnil svou povinnost vyžadovanou shora citovanými ust. § 19 odst. 8, ust. § 20 odst. 1 správního řádu a především ust. § 34 odst. 2 věty první správního řádu, dle něhož se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci.
37. Pokud si však zmocněnec doručované zásilky na trvalé adrese nevyzvedl, a k jejich doručení tak došlo až prostřednictvím tzv. fikce ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu (a to ačkoliv měl jmenovaný dle již shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38, s rizikem nedojití elektronických zpráv počítat a být případně připraven přijímat i písemnosti doručované poštou), jde k jeho tíži, že se nezúčastnil ústního jednání, kde by mohl předkládat další procesní návrhy, navrhopvat důkazy, podkládat otázky vyslychanému svědkovi a seznámit se s veškerými podklady pro rozhodnutí. Rovněž nelze dovodit, že by mu nebyla doručena meritorní rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K tomu soud navíc doplňuje, že byť doručení zastoupenému účastníku nevyvolává žádné právní účinky, nelze v projednávaném případě současně pominout, že se všemi těmito písemnostmi byl obeznámen přímo žalobce, který si je na rozdíl od svého zmocněnce osobně přebíral a byl si proto vědom, v jaké fázi se řízení o přestupku nachází. Není přitom zřejmé, zda mu vůbec nějaké důvody bránily předat doručené písemnosti svému zástupci, potažmo aktivně na ně reagovat – i tato nečinnost proto vznáší pochyby o účelnosti uvedeného jednání, s největší pravděpodobností ve snaze dosáhnout zproštění odpovědnosti za přestupek.
38. Vzhledem k uvedenému má soud námitku týkající se doručování, včetně navázaných tvrzených porušení dalších procesních práv účastníka, za nedůvodnou, když je zřejmé, že se všemi listinami zasílanými v rámci řízení o přestupku měl žalobce a jeho zástupce možnost se seznámit, neboť jim byly řádně doručeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. S výše uvedeným souvisí i další námitka žalobce týkající se tvrzené nemožnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. I tuto námitku má však soud za zcela nedůvodnou, neboť výzva v tomto smyslu byla žalobci zaslána spolu s předvoláním k ústnímu jednání nařízenému na den 19. 5. 2014. Jak již soud dovodil, zásilka s předvoláním byla žalobci doručena do jeho vlastních rukou dne 29. 4. 2014 a jeho zástupci pro správní řízení doručena fikcí dne 5. 5. 2014. Pokud ale ani jeden ze jmenovaných na předvolávku, resp. na výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí nikterak nereagoval, není možné dovodit porušení účastnických práv žalobce či nepředvídatelnost ve smyslu, kdy správní orgán I. stupně ve věci rozhodne, neboť není pochyb o tom, že se žalobci i jeho zástupci poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu nepochybně dostalo.
40. S doručením souvisí i další námitky žalobce, a to nezaslání výzvy k doplnění odvolání a nedoručení rozhodnutí ve věci, které bylo podle žalobce patrně poštovním doručovatelem ztraceno. Uvedené námitky má soud za nedůvodné, neboť jak dovodil výše, žalobci bylo ve správním řízení řádně doručováno. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce pro správní řízení fikcí dne 11. 7. 2014 a žalobci dne 7. 7. 2014, kdy si jej osobně vyzvedl u poštovního doručovatele. Výzva k doplnění blanketního odvolání byla zástupci žalobce pro správní řízení doručena fikcí dne 4. 8. 2014. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo bez dalšího vydáno, neboť ani přes zaslanou výzvu nebylo odvolání žalobcem doplněno. Žalobou napadené rozhodnutí bylo nejprve zástupci žalobce pro správní řízení doručováno na adresu „X“, nicméně žalovaný nedostal zpět oznámení o doručení, a proto bylo žalobou napadené rozhodnutí prostřednictvím poštovního doručovatele doručeno zástupci žalobce pro správní řízení dne 21. 11. 2014 fikcí a žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 12. 11. 2014, kdy si jej osobně vyzvedl u poštovního doručovatele. V tomto postupu nelze žalovanému ničeho vytknout.
41. V neposlední řadě žalobce namítal uplynutí prekluzivní lhůty k projednání předmětného přestupku. Jednoletá lhůta pro projednání přestupku podle jeho názoru správnímu orgánu uplynula před tím, než bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno žalobcem zvolenému zástupci pro správní řízení, k čemuž mělo dle žaloby dojít dne 12. 12. 2014, přičemž ke spáchání přestupku došlo již dne 23. 11. 2013. I s touto námitkou souvisí předešlá námitka žalobce ohledně doručování písemností. Vzhledem ke skutečnosti, že soud dovodil řádné doručování písemností žalobci ve správním řízení, nelze se s uplatněnou námitkou žalobce ztotožnit. Na tomto místě soud podotýká, že odvolací orgán zástupci žalobce pro správní řízení doručoval žalobou napadené rozhodnutí nejen prostřednictvím poštovního doručovatele, ale i na jím zvolenou elektronickou adresu „X“. Jak soud však zjistil ze správního spisu, zástupce žalobce pro správní řízení nezaslal žalovanému zpět oznámení o doručení. Žalobou napadené rozhodnutí bylo nicméně nástupci zástupci žalobce pro správní řízení zasíláno i prostřednictvím poštovní služby, a z přiložené doručky soud zjistil, že bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 21. 11. 2014 fikcí. K tomu soud doplňuje, že žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 12. 11. 2014, kdy si jej osobně vyzvedl u poštovního doručovatele. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dva dny před vypršením jednoleté lhůty pro projednání přestupku, a proto je i tato námitka žalobce nedůvodná.
42. K žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že je v pořádku zabývat se tím, zda nedošlo k prekluzi, neboť tato skutečnost by vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že zmíněný judikát vzal Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v úvahu, zabýval se skutečností, zda v daném případě nedošlo k prekluzi předmětného přestupku a dospěl k závěru, že tomu tak v předmětném případě není.

43. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, proto žalobu výrokem ad I. rozsudku dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. března 2018

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.